

SARA B. ELFGRENOVÁ
MATS STRANDBERG

KLŮČ

KLÚČ

Original title: NYCKELN
Rabén & Sjögren, Stockholm
© Sara B. Elfgren and Mats Strandberg 2013 by Agreement
with Grand Agency, Sweden and Andrew Nurnberg
Associates International Limited
Design: Pär Åhlander
Cover illustration: Kim W. Anderson
All rights reserved

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2014
Translation © Alexandra Debnárová, 2014

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri v edícii Fortuna Teen.

www.fortunalibri.sk

Zodpovedná redaktorka Oľília Škvarnová

Prvé vydanie

**Táto publikácia bola preložená s finančnou podporou
Swedish Arts Council.**

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovat', ukladať
do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom,
či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou,
alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-333-8

KLŮČ

SARA B. ELFGRENOVÁ
MATS STRANDBERG

TEEN
FORTUNA

KLÚČ

ČARODEJNÍCI, ŽIVÍ A MŔTVI:

KRUH – ENGELSFORSKÉ VYVOLENÉ

ANNA-KARIN NIEMINENOVÁ – prirodzená čarodejníca.

Živel: zem.

Má schopnosť ovládať iných ľudí. Jej familiárom je líška.

LINNÉA WALLINOVÁ – prirodzená čarodejníca. Živel: voda.

Má schopnosť komunikovať prostredníctvom myšlienok. Dokáže ovládať vodu.

MINOO FALKOVÁ KARIMIOVÁ – prirodzená čarodejníca.

Živel: nemá.

Je požehnaná ochrancami. Dokáže sústrediť ich mágiu želaným spôsobom. Má schopnosť vidieť a manipulovať s myšlienkami iných. Vie abstrahovať životnú energiu a duše. Môže prelomiť požehnanie démonov a ako jediná z Kruhu vidí použitie mágie démonov a ochrancov. Tá sa jej zjavuje v podobe čierneho dymu.

VANESSA DAHLOVÁ – prirodzená čarodejníca. Živel: vzduch.

Má schopnosť urobiť sa neviditeľnou. Vietor sa v jej prítomnosti správa nezvyčajne.

ELIAS MALMGREN – prirodzený čarodejník. Živel: drevo.

Má schopnosť meniť vzhľad. Skôr než sa dozvedel, že patrí k vyvoleným, zavraždil ho Max.

REBECKA MOHLINOVÁ – prirodzená čarodejníca. Živel: oheň.

Má schopnosť premiestňovať predmety silou myšlienok, ako aj ovládať oheň. Zavraždil ju Max.

IDA HOLMSTRÖMOVÁ – prirodzená čarodejníca. Živel: kov.

Má schopnosť byť médiom a ovládať elektrickú energiu. Zavraždila ju Olivia.

OSTATNÍ

ADRIANA LOPEZOVÁ (RODENÁ EHRENSKIÖLDOVÁ) – školená čarodejníca. Živel: oheň.

Magické nadanie má veľmi slabé, do istej miery dokáže ovládať oheň. Je členkou Rady, ktorú sa pokúsila opustiť. Potrestaná bola založením magického putá, ktorý jej bráni v pokuse o opätovný útek a sťažuje jej neuposlušnosť priamych príkazov.

Je Alexandrovou mladšou sestrou. Príezvisko prevzala po svojej matke. Jej familiárom bol havran.

ALEXANDER EHRENSKIÖLD – školený čarodejník.

Živel: oheň.

Vysoko postavený v rámci Rady. Dokáže obrátiť živly iných čarodejníkov proti nim samým. Viedol vyšetrovanie v prípade Anny-Karin aj obžalobu na následnom súdnom procese. Je Adrianiným starším bratom, adoptoval si dvojčatá Viktora a Claru.

HEDVIG ELINGIOVÁ – prirodzená čarodejníca. Živel: neznámy.

V 17. storočí bola členkou Rady. Manželka Nicolausa a matka Matildy.

Pri Matildinej poprave sa vrhla na horiacu hranicu.

MATILDA ELINGIOVÁ – prirodzená čarodejníca. Živel: všetky. Predchádzajúca engelsforská vyvolaná.

Žila v rokoch 1660 – 1675. Dcéra Nicolausa a Hedvig. Keď sa vzdala svojich schopností, Rada ju odovzdala civilným úradom a tie ju odsúdili za čarodejníctvo. Bola zaživa upálená na hranici. Jej duša uviazla medzi svetmi.

MAX ROSENQVIST – prirodzený čarodejník. Živel: zem.

Má schopnosť kontroly nad telami iných ľudí. Požehnali ho démoni.

Odkedy Minoo prelomila ich požehnanie, leží v kóme.

Zavraždil Eliasa a Rebecku.

MONA MESAČNÁ – postavenie nejasné. Živel: neznámy.

Má schopnosť média. Prevádzkuje obchod s názvom Krištáľová jaskyňa.

Využíva mágiu, aby presvedčila zákazníkov o svojich veštechých

schopnostiach. Disponuje nemagickým nadaním presne odhadnúť, čo chcú jej klienti počuť.

NICOLAUS ELINGIUS – prirodzený čarodejník. Živel: drevo. Žije od sedemnásteho storočia. Bol bývalým členom Rady. Pôsobil ako kňaz v Engelsforse. Manžel Hedvig a otec Matildy. Keď zomreli, uzavrel dohodu s ochrancami. Rituálom, pri ktorom zavraždil najvyšších predstaviteľov Rady, si predĺžil život, aby mohol pomôcť ďalšiemu vyvolenému. Sám seba nazýva sprievodcom vyvolených. Opustil Engelsfors a nikto nevie, kde sa nachádza. Má schopnosť ovplyvňovať rast. Jeho familiárom je mačka.

OLIVIA HENRIKSSONOVÁ – prirodzená čarodejníca. Živel: kov. Má schopnosť kontrolovať elektrickú energiu, ako aj nabíjať amulety mágiou a prostredníctvom nich ovládať iných. Požehnali ju démoni. Zavraždila Idu, Eliasových rodičov a mnohých ďalších. Keď ju porazili vyvolené, odviedla ju Rada.

SIMON TAKAHASHI – prirodzený čarodejník. Živel: vzduch. Partner Adriany a priateľ Alexandra. Pred necelými dvadsiatimi rokmi ho popravili za to, že sa spolu s Adrianou pokúsili opustiť Radu.

VIKTOR EHRENSKIÖLD (RODENÝ ANDERSSON) – prirodzený čarodejník. Živel: voda. Pracuje pre Radu, no nezložil jej prisahu vernosti. Dokáže zistiť, či niekto klame, a ovládať vodu. Komunikuje prostredníctvom myšlienok s ostatnými vodnými čarodejníkmi. Adoptoval ho Alexander. Má sestru dvojča, ktorá v dôsledku mágie ochorela.

ROZHRANIE

1

Oslepujúca bieloba sa pomaly vytratila.

Ida zažmurkala. Poobzerala sa okolo seba.

Už nebola v kostole. Nebola nikde. Obklopovala ju iba sivosť. Pripomínala jej hmlu, no bolo to čosi iné. Pripadala jej skôr ako *ničota*.

Vedľa nej stála Matilda v dlhej bielej košeli. Držala ju za ruku. Jej červenoplavé vlasy, ľadovo modré oči a pehy ostro kontrastovali so sivou farbou navôkol.

Ida sa pokúsila vymaniť si ruku, no Matilda ju nepustila.

„Kde to sme?“ spýtala sa.

„V rozhraní,“ odvetila Matilda.

„Čo to...“

„Ticho,“ zahriakla ju Matilda, pátrajúc vystrašeným pohľadom v sivej hmle. „Inak nás nájdú.“

Ida náhle pocítila radosť z toho, že ju Matilda drží za ruku.

Ruka.

Len pred chvíľočkou v kostole jej ruka prešla cez Mino, keď ju k nej natiahla. S Matildou to však bolo očividne iné.

Možno nie som celkom mŕtva, pomyslela si Ida. Nie celkom.

Pozrela sa na seba a všimla si, že má na sebe svoje bežné oblečenie. Tmavú bundu, svetlomodrý pulóver s veľkovým výstrihom a džínsy. Dotkla sa strieborného srdiečka, ktoré jej viselo na krku.

Matildin stisk zosilnel.

„Au,“ zjajkla Ida.

Matilda sa pustila do behu, ťahajúc ju za sebou, no kým sa im podarilo zosúladiť si pohyby, Ida neprestajne zakopávala.

Zem ukrývali závoje hmly. Jej povrch pôsobil mäkko a pórovito. Ida nepočula zvuk vlastných krokov. No aspoň tu bola nejaká zem. Cítila ju. Pri behu sa jej dych zrýchlil a pulz zosilnel. Strieborné srdiečko jej nadskakovalo na hrudníku.

Nemôžem byť celkom mŕtva, vravela si. Nie *celkom*.

Bežali ďalej. Vo všadeprítomnej sivosti nebolo kam uprieť zrak, všetky perspektívy zmizli. Zdalo sa, ako keby nemali cieľ.

Ida vrhla pohľad dozadu. Samá sivá.

Nie.

Začula slabý šepot.

Čosi tam je.

Hoci nič nevidela, bola si istá, že sluch ju neklame. Zrýchlila. Teraz ona ťahala Matildu za sebou. Ďalej, ďalej, ďalej, cez ničotu.

Znova začula šepot, tentoraz priamo za chrbtom.

Potlačila výkrik. Mala pocit, akoby ju z tmy prenasledovali všetky jej strachy.

Čosi sa pred ňou mihlo. Videla, že tam niečo *je*. Bol to záchvev v sivosti, ktorá sa zmenila na závoj. Za ním niečo zbadala, ako slnečný kotúč vykúkajúci spoza mraku za oblačného dňa. Jemný žltý tón, rozptýlené svetlo rozlievajúce sa do sivosti.

Boli takmer pri zdroji svetla, keď Matilda prudko zastala. Jej oči sa zavrtali do Idiných. Kópie Nicolausových očí.

„Musím odpútať ich pozornosť, ale znovu si ťa nájdem,“ povedala Ide. „Čas a priestor tu fungujú odlišne. Kým si tu, musíš byť neustále v pohybe. Hľadať svetlo.“

Potom Idu prudko odsotila.

Bolo to ako pád v spomalenom zábere. Hustý vzduch kládol Ide odpor.

Zrazu sa ocitla niekde inde.

Kamenná podlaha. Sála. Vysoké piliere miznúce v tme nad jej hlavou, zdobené vzormi a postavami v sýtych farbách. Červená, modrá, žltá, zelená, čierna. Vzduch páchol po dyme, až sa jej točila hlava.

Jediný zdroj svetla predstavovala mladá dievčina, ktorá stála uprostred sály. Svetlo vyžarovalo z jej tela, prenikalo cez látku bielych ľanových šiat. Vlnité čierne vlasy padali dievčine na plecيا. Hlavu mala zvesenú, brada jej spočívala na hrudníku. Podlahy sa dotýkala iba prstami na nohách.

Vznášala sa.

„Prepáčte?“ ozvala sa Ida, uvedomiac si, ako prenikavo znie jej hlas. „Haló?“

Dievča zodvihlo hlavu, ako keby jej bradu nadvihla neviditeľná ruka. Na krku jej visel náhrdelník s drobným keramickým príveskom. Pomaly otvorila ústa a prehovorila do temnoty.

„Sme tu.“

Hoci hovorila cudzím jazykom, Ida jej rozumela.

„Budte pozdravení,“ ozval sa škripavý mužský hlas.

Až teraz si Ida uvedomila prítomnosť ďalších ľudí v miestnosti. Ledva ich rozoznávala, sedeli totiž v tieňoch, kam svetlo nedosiahlo. Zdalo sa, že je ich prinajmenšom dvadsať, možno i viac.

Ida sa už-už chystala čosi povedať, no potom sa zháčila. Aj keby ju títo ľudia mohli počuť, upútať na seba pozornosť bolo riskantné. Nemala ani potuchy, čo sú zač ani *kde* sa vlastne nachádza.

„Všetci ste sem boli privolaní prostredníctvom svojich snov,“ prihovorilo sa dievča zhromaždeniu. „Všetci ste čarodejníci. Každý z vás ovláda mágiu v jej rozličných formách. Zavolali sme vás a vy ste prišli.“

„Kto ste?“ z tieňa sa ozval ženský hlas. „Ste duchovia prihovárajúci sa nám prostredníctvom tohto dievčaťa?“

„Áno, istým spôsobom sme duchovia,“ odvetilo dievča. „Sme vaši ochrancovia.“

Ochrancovia. Potom Ide musia pomôcť. Vysvetliť jej, čo sa deje.

„Haló?“ skúsila Ida a podišla k dievčine. „To som ja! Ida!“

No dievčina hľadela cez ňu.

„Bdeli sme nad vami ľuďmi už od počiatku vekov,“ pokračovali ochrancovia hlasom dievčaťa. „Sledovali sme vás, videli sme, ako bu-

dujete spoločenstvá, vediete vojny. Nemiešali sme sa do toho, ale veci sa menia.“

„Haló?“ zopakovala Ida, mávajúc dievčine pred tvárou.

Nijaká reakcia. Pokúsila sa chytiť ju za rameno, no ruka jej prešla cezeň. Presne ako v kostole.

„Do tohto sveta sa usilujú dostať zlé bytosti, démoni,“ pokračovalo dievča.

„Démoni?“ zopakoval akýsi mladík.

Ida sa stiahla späť, nechcela sa však dostať do tieňa. Najmä keď sa hovorilo o démonoch.

„Sú to bytosti pohybujúce sa medzi svetmi,“ vysvetľovalo dievča. „Ich existenciu sprevádza jediný cieľ. Vnášať do chaosu poriadok.“

„V tom prípade nejde o nič zlé,“ konštatoval mladý muž. „S chaosom treba skončiť.“

„Nerozumiete mi,“ namietlo dievča. „Keď démoni objavia život v iných svetoch, považujú za svoju úlohu podmaniť si ho, pretvoriť ho na svoj obraz. Démoni neznášajú neporiadok, pocity, odlišnosť. Samých seba pokladajú za bezchybných a večných. Žiadna bytosť nedokáže naplniť ich ideál. A keď démoni zlyhajú a nepodarí sa im podmaniť si tento svet, vykynožia v ňom všetok život. Dokonale ho vyhladia.“

Medzi zhromaždenými sa ozvalo znepokojené mrmlanie.

„Doteraz sa nám darilo zastaviť ich,“ pokračovalo dievča. „Počas bojov medzi nami a démonmi sa však v našom svete vytvorilo sedem puklín, sedem slabých miest. Ide o akési dvere, cez ktoré sa démoni dokážu dostať dnu. Dočasne sa nám ich podarilo zavrieť, no treba ich zapečatiť.“

Ida to už všetko počula. V skutočnosti to vo chvíli, keď sa jej teľa zmocnila Matilda a prehovorila prostredníctvom nej, povedala ona sama.

„Prvý portál, ktorý je nutné zapečatiť, sa nachádza tu v meste,“ oznámila im dievčina.

Prvý?

Matilda im povedala, že šesť zo siedmich portálov zavreli predošlé vyvolené a že engelsforský má byť posledný.

Po chrbte jej prešiel ľadový záchvev.

Prvý portál, ktorý treba zavrieť.

Otázka neznela iba, *kde* je, ale aj *kedy*.

„Prítomnosť portálu robí z mesta výnimočné magické miesto,“ vysvetľovala dievčina. „V tejto chvíli sa nachádzame v jednom z magických období. Magické hladiny sú na neustálom vzostupe, a keď dosiahnu svoj vrchol, vrstva medzi svetmi bude najtenšia. Len vtedy možno portál zapečať. A táto mladá žena, prostredníctvom ktorej sa vám prihovárame, je jediná, kto to dokáže. Je vyvolená.“

Prvý portál. Prvá vyvolená.

„Musí to byť sen,“ povedala si Ida a zažmúrila oči. „Strašne dlhý sen. Čoskoro sa zobudím a všetko bude zase normálne. Chodím do prvého ročníka na gymnáziu, nikdy som nevidela nijaký krvavočervený mesiac. Všetko to musel byť iba sen, to je oveľa pravdepodobnejšie.“

Pokúšala sa precitnúť zo spánku. Dokonca sa uštipla do ruky.

Keď otvorila oči, uvidela vznášajúce sa svetielkujúce dievča.

Po lícach jej začali stekať slzy.

Ak dokážem plakať, nemôžem byť celkom mŕtva, pomyslela si.

Nevedela však, čo je horšie. Byť mŕtvou, alebo uväznenou v inom čase?

„Čo je na tom dievčati také výnimočné?“ opýtal sa mladík.

„K tomuto miestu ju viaže mimoriadne puto,“ odvetili ochrancovia. „Ovláda väčšie množstvo mágie, než vôbec niekedy budete vy.“

„Vy nás urážate!“ ozval sa zachrípnutým hlasom starší muž.

„Hovoríme vám pravdu. Privolali sme vás, lebo máte magické schopnosti. No nerozumiete im a to ich obmedzuje. Máte sa veľa čo učiť.“

Ktosi si odfrkol. Dievčina pootočila hlavu a pozrela tým smerom. Opäť sa rozhostilo ticho.

„Nepoznáte ani len najzákladnejšiu magickú štruktúru,“ pokračovala.

„Nech sa páči, poučte nás!“ ohlásil sa starší muž.

„V tomto svete rozoznávame šesť živlov,“ odvetili ochrancovia. „Predstavujú základ celej mágie. Každý z vás ovláda jeden z nich.“

Dievčina zdvihla ruky. Nie, pripomenula si Ida, to *ochrancovia* zdvihli jej ruky. Z dlaní jej vyšľahli dva žlté plamene.

„Oheň,“ povedala prvá vyvolená a v nasledujúcej chvíli plamene uhasil trblietavý drobný dážď. „Voda.“

Medzi prítomnými nastal šum.

Dievčina rozhodila rukami, dym pred ňou roztancoval závan vetra, aby tak vytvoril malý vír, ktorý sa vzápätí rozplynul.

„Vzduch.“

Tleskla rukami tak, že sa to rozoznelo po celej miestnosti. Keď znovu obrátila dlane nahor, boli plné čiernej zeminy.

„Zem,“ povedala a v tej chvíli začali z černozeeme vykúkať dva malé stromčeky.

„Drevo.“

Rastliny a zem postupne menili farbu, až sa zmenili na ligotavé striebro.

„Kov.“

Dievčina zopla ruky a znovu ich roztvorila. Na zem sa so štrkotom zniesol dážď ligotavého striebriстого piesku.

„Vyvolená ovláda všetkých šesť živlov. K tomuto miestu ju viaže isté puto. A jej schopnosti sú kľúčom, ktorým možno zapečatiť portál.“

„Kľúč však slúži aj na otváranie,“ poznamenala akási stará žena.

„Je to tak,“ prisvedčilo dievča. „A nepriateľ sa ho pokúsi ukradnúť.“

„Ale ako?“ opýtala sa žena.

„Démoni v našom svete nemôžu konať na vlastnú päsť. Môžu však prehovoriť čarodejnicu, aby konala v ich mene. Požehnajú čarodejnicu svojou mágiou. Cieľom požehnaných je zabiť vyvolenú a privlastniť si jej dušu i schopnosti, aby mohli otvoriť portál a vpustiť démonov.“

To preto Max zavraždil Eliasa a Rebecku, uvedomila si Ida. Aby otvoril portál, potreboval ich schopnosti. Potreboval schopnosti všetkých vyvolených.

„Istý čas zostane vyvolená chránená pred pohľadom nepriateľa,“ pokračovala dievčina. „No čím rýchlejšie sa bude schyľovať k boju, tým menšia bude jej ochrana a bude potrebovať pomoc. Preto vás naučíme o mágii viac.“

V rukách sa jej zjavil zvitok papiera.

Keď ho rozvinula, na jeho nepopísanom povrchu pomaly vystúpilo šesť znakov. Ida ich poznala až pridobre.

„Tieto znaky reprezentujú šesť živlov. Je v nich sila,“ vysvetľovali ochrancovia ústami dievčaťa. „Máte náročné, no sväté poslanie. Zachráňte svet pred zánikom. Od tejto chvíle už nie ste jednotlivci. Ste jedno. Ste Rada.“

Prvá vyvolená, pomyslela si Ida. Prvá Rada.

Dym vôkol nej hustol, až sa z neho stala nepreniknuteľná hmla. Hlasy zanikli. A odrazu bola Ida naspäť v sivosti. Tej, ktorú Matilda nazvala rozhraním.

Obzrela sa okolo seba. Nič si nevšimla, to však neznamenalo, že je tu sama. Možno ju tá neviditeľná vec, ktorá ich s Matildou prenasledovala, práve teraz pozoruje.

„Hľadaj svetlo,“ zašepkala sama pre seba a dala sa do behu.

Snažila sa porozumieť tomu, čo si vypočula, pochopiť, čo to znamená.

Schopnosti vyvolených sú kľúčom k portálu. Kľúčom, ktorý ho môže nadobro zavrieť, ale aj otvoriť.

Je potrebných všetkých šesť živlov, inak kľúč nie je kompletný. Nebol ním, odkedy umrel Elias.

Ako sa im v tom prípade môže podariť portál zamknúť? A ako by ho otvoril ten, čo má požehnanie démonov? Nie je to pre všetkých stratené?

Nie, presviedčala Ida sama seba. Inak by to už démoni vzdali. Mali to vzdať už vtedy, keď Minoos oslobodila Eliasovu a Rebeckinu dušu. Aký malo zmysel požehnávať Oliviu?

Keby nejestvovala šanca, ako portál otvoriť, ochrancovia by im to určite povedali. Prečo by im takú vec zamlčali?

A prečo tu nemôže byť Minoo a všetko vysvetliť?
Vpredu si Ida všimla nové svetlo.
Upriamila naň pohľad a vrhla sa do neznáma.